

...כי שם נחוגה כמסורת
עד שכרון ועד סחרחורת
בכל פרוצוף משתעמם
בעוט נבעט עד ייעלם...

לאחר לגימות אחדות (על חשבון האור-
חים) ליד הבר, הסכימו הכל שפרצוף משת-
עמם היה היחידי שחסר בנשף. כי מלבדו,
התהוללו בו, החל מ"סטאלין" שסטה ממנהגו,
לגם ודקה ליד הבר, עגב על "יפיה מער-
בית", ועד ל"ציאנית מהוסט"אנד הלונדוני",
ש"נאופיה", הביאו את האורחות לביטוי
ש"מליב": "אור, כמה פרוצות יש כאן!".
גזירה בשחור, עונדת צלבי-ענק, התעלסה ב"א-
הבים עם כומר תמים": "אם לא היום, אז
מתי?" שלט: "(תחי הפליגה!) היה מורכב
על גבו של צעיר בבגדים, שניסה קפיצות
זינוק למים, שנסתכמו בנפילה לתוך כורסאות
תפוסות על-ידי צועניות יפהפיות, ומלחים
שחיפשו "אשה בכל נמל", יצרו מצב רוח חם,
שקירב את המתחפשים שהריקו בקבוקי משק'
אות, זה לזה.

היו גם כאלה שהסתפקו בתלבושת חלקית:
רב-סרן עקיבא סער, רחב-גרגר ומשופם, ל-
שעבר סגן מפקד גדוד קרבי, נעץ בדש מעילו
מדליונים ערביים וחבש לראשו תרבוש ישר,
אותם מצא בכפר ערבי, לאחר קרב-כיבוש.
אך, היה גם מי שלא נלהב לנשפים עשירי-
תלבושת בבארים מפוארים: עם שחר, מש-
נתפרו האורחים, שתויים וצוהלים, נדה נערת
המלתחה, דוברת ההונגרית בראשה, אמרה:
"קרובי עוד יושבים במעברות!"

חינוך

שלוש מדינות נוער

כשכינו משרד החינוך והתרבות את ה-
סימפוזיון על החינוך התיכוני במדינה לא
האמין אדם כי יצמח מכינוס זה פתרון מור-
חשי לאחת הבעיות הבוערות של המדינה:
מתן כיוון רצוני למוסד שצריך להיות החשוב
במדינה.

בית-הספר התיכוני הישראלי, שאותו מ-
סיימים שני אחוזי מכל הנוער בלבד, היה
נתון בשנים מאז קום המדינה במצב קשה
שטרם הצליח להתגבר עליו. כל הצדדים ה-
נוגעים בדבר חשו כי בית-הספר הופך ב-
הדרגה ממוסד מתחן למוסד לממד בלבד.
מהגלגל לערבה. כשעמדו הוויכוחים
בכינוס לפני סיומם קם אלוף-משנה עקיבא
עצמון, מפקד הגדוד, לומר מלים מספר. הוא
הצביע על זמן הלימודים הקצר (כ-160 יום
מתוך 365 ימות השנה), על הבזבוז הנובע
מחוסר התוכן של החפושיות הארוכות. הצ-
עת פתרונו של עצמון: הקמת ערי נוער,
במובן הרחב ביותר.

הממשלה תמסור לגדוד שלושה אזורים
בלתי מיושבים בגליל, בנגב הצפוני ובערבה
ואליהם יבואו מדי שנה, משך חודשים, כל
תלמידי בתי-הספר התיכוניים (מלבד תלמידי
המחלקה השמינית) לפי שיטה שתודא את
איכלוסם של כל אזור ואזור באלימים תל-
מיד מדי חודש.

החופש הגדול ייקבע במועד שונה לכל
בית-ספר וכל החופשות האחרות תצומצמה
לחגים בלבד. התלמידים שיצאו מתוך התנד-
בות לאיזורים, יחיו בהם כבמדינה נפרדת,
ידאגו בעצמם לכל הסידורים, החל מסלילת

* אבי הילדה בשער העולם הזה 672.

עיר, מתחת לסככה ליד כרם-התימנים, ערכה
להקת ערביות רעולות-פנים ועונדות נומי-אף,
פנטזיה של ריקודי-בטן. "בדואים" עוטי עב-
יות הניחו כובעים לרגליהן, תבעו מעוברים
ושבים לשלשל לתוכם מטבעות. לבסוף עייפו,
אמרו: "אנשים לא נותנים כסף, אולי זה
הגשם?" הטילו בזאת את האשמה על מט-
רות הועם הבלתי-פורמיים שניתכו באופן
בלתי-צפוי.

לעת-ערב חזרו תלמידי חמשות וששית
של בתי-ספר תיכוניים ממסיבות כתתיות.
בתחנה של מס' 5, ליד ככר דיונוגוף, נכנסו
לאוטובוס שלושה נערים מסורונים ומשור-
פמים, חובשי צילינדרים לראשם, לבושים
פראקים מרופטים, החזיקו בידיהם מקלות-
הידור בעלי גולת-כסף בקציהם, תפסו מקר-
מות ישיבה באוטובוס הבלתי מלא. משנכנסו
שלוש נשים, קפצו ממקומותיהם בקצב אחיד,
פינו אותם לנשים המשתאות. שאלה אחת:
"מה זה קרה לכם, ילדים?" תשובתם המשר-
תת: "התחפשו לגיטלמים". אחר, הוציא
אחד אקדה, ירה פקק דרך החלון אל הרחוב.
הנשים נדודעו ואחת אמרה: "פראים שכ-
אלה".

עודף מרץ. אפס, בקרב השככה הקשי-
שה של העיר השאיר החג הד עמום. התנועה
בבתי-ההקה מעסיקי התזמורות, היתה כמעט
רגילה, ללא שינוי ניכר ומנהלי עסקי השע-
שועים, ששכרו אולמות לעריכת נשפים צי-
בוריים במחיר כרטיס-כניסה, לא הצליחו, ב-
רוב המקרים, להפטר מחלקם הגדול של
הכרטיסים.

חוגי נוער קשיש ומבוגרים-צעירים, ברו-
בם ילידי הארץ, בחרו לנצל את פורים לערי-
כת נשפים סגורים לחוגיהם המצומצמים. כזה
היה הנשף, שחל באישון לילה, כאשר
עשרות זוגות צעירים, בעלי עמדות מפתח ב-
צמרת הצבא, המשטרה ומוסדות המדינה, מיל-
או את אולם עדן-בר, רמת-גן (ראה תמונות).
עורכתו, אלה שאג, אשת מהנדס, נתונה ב-
תחפושית כחול-שחורה, חידשה בכך מסורת
משפחתית, בה החלה אמה, אהובה פוחובסקי,
ממייסדות תל-אביב.

כאשר ערכה לראשונה לפני כ-25 שנים,
נשיית פורים במרתף תל-אביב, הזמינה
אליה קבוצה בת ארבעים ידידים מייסדי-עיר,
"קראה לה בשם "עודף מרץ". משך 18 שנה
הפך "עודף מרץ" לפופולרי בנשפי פורים
של החברה התל-אביבית הוותיקה. ומשנת
וספו, מדי שנה, חוגגים חדשים ל-40 הרא-
שונים, נדד "עודף מרץ", מבית-קפה קטן
לגדול יותר, עד אשר לבסוף הגיע אל אולמות
מלון ריץ, שהוכנו לקליטת 400 מוזמנים.
בשנות מלחמת העולם ניצלה אהובה פוחוב-
סקי את נשפיה למטרה: אילצה את אורחיה
לתרום כספים וספרים לאנשי החטיבה היהודי-
דית הלוחמת. אך, לאחר שנפל בנה תיאודור *
בקרבות מלחמת העצמאות, הפסיקה את
עריכתם.

בעיטה בפרצוף. בשנה שעברה הגיעה
בתה אלה למסקנה ש"החיים חייבים להמשך",
נתקלה בהתנגדות אמה (להמשך מסורת הנש-
פים) שאסרה עליה את השימוש בשם "עודף
מרץ". אלה, שחשבה שקצת ריסון לא יזיק,
שלחה הזמנות צבעוניות, הדפיסה עליהן שם
הדש: "מרץ בלי עודף" ופזמון היתולי בן
28 חרוונים:

מעז עם בטן. הגננת עליזה התחפשה לאשתו של תורכי, לגמה כוסיות מספר, החליטה
לעשות שמח וצעקה: "הצילו, המעי העיוור!" מיד נמצא מנתח מושלם כמעט (החסרון:
דילומה). בעל סכין שחיטה שבא לעזרתה, התגוננה: "הוא יוציא לי את המעי עם הבטן!"

(המשך מעמוד 7)

המן אפיוות בדבש ומולאות גרגירי פרג מ-
תקתק, אשר נאכלו כמצוות בשנים קודמות,
נעלמו כמעט מחלונות הראווה, מסירי המאפה
של עקרות הבית.

מותר להשתגע

נקודות-אור באוירת החג העגומה. ברחוב
אלנבי, ליד כיכר מגן-דוד, צעדו שני זוגות
תלמידי בתי-ספר, לבושים בגדי אכרים, פני-
הם מרוחים רגבי עפר רטובים, נשאו בורזות
תיהם סנאים גדושי ביצים וירקות טריים.
מאחוריהם אילצו ארבעה "שודדים" מזויזים
את העוברים ושבים "לקנות את תגובת אד-
מתם". המחיר: חצי לירה הביצה. "מה תע-
שו עם הכסף?" שאל את השודדים זקן מ'
מושקף. "קנה מסכות לילדי המעברות",
היתה התשובה. האיש הוציא שלוש לירות,
קיבל שש ביצים. אחר התחרט, החזיר שלוש
ביצים לטנא, סירב לקבל עודף.

אכזבה מרה לילדים היו תכניות בתי-הקול-
נוע העירוניים. בכלום הוצגו סרטים שיגר-
תיים, מנהליהם התעלמו מן החג לחלוטין.
היחידי שציין אותו, בכותרת בולטת על מו-
דעתו, היה קולנוע תמר: "לכבוד פורים
שבוע שביעי..." המוצג: סרט עצוב על
משתוקים. למרות זה הודונו תורים ארוכים
ליד קופות בתי-הקולנוע, בהצגות של אחר-

פראים שכאלה. בפינה אחרת של ה-

